

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu**, se sídlem Bouzov 8, Bouzov, adresa pro doručování: Tylova 1, Olomouc, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2008, č. j. 356/08, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2008, č. j. 8 Ca 82/2008 - 37,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Ve výroku označeným usnesením Městského soudu v Praze odmítl žalobu žalobkyně, kterou se domáhala zejména zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2008, č. j. 356/08. Toto usnesení žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla projednávanou kasační stížností.

Městský soud v Praze po podání kasační stížnosti postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), nicméně kasační stížnost nepodala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené usnesení krajského soudu bylo stěžovatelce doručeno náhradním doručením dne 14. 4. 2008. Dále ze spisu vyplývá, že kasační stížnost byla elektronickou cestou odeslána a doručena soudu dne 7. 7. 2008. Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Kasační stížnost tedy nebyla podána v zákonné lhůtě a je opožděná. Podle věty třetí citovaného ustanovení zmeškání lhůty nelze prominout. Nyní ještě podrobněji k otázce doručování: Podle § 42 s. ř. s. soud doručuje písemnosti soudním doručovatelem, prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence nebo prostřednictvím veřejné datové sítě. Ukáže-li se toho potřeba, může soud požádat o doručení i jiný státní orgán. Podle § 64 s. ř. s. se na otázky, neupravené soudním řádem správním, přiměřeně použijí obecná ustanovení občanského soudního řádu. Podle § 42 s. ř. s. se pak výslovně užijí pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení, nestanoví-li tento zákon jinak. Podle § 46 odst. 1 zákona

č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), písemnost určenou právnické osobě soud předá doručujícím orgánu k doručení na adresu jejího sídla zapsanou do obchodního nebo jiného veřejného rejstříku *nebo na adresu, kde skutečně sídlí*. Podle odstavce 3 téhož ustanovení, nebyl-li na adrese uvedené v odstavci 1 zastížen nikdo, kdo by byl oprávněn za právnickou osobu písemnost přijmout, doručující orgán písemnost uloží. Podle § 50c odst. 4 o. s. ř. dále pokud jde o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, nebude-li tato písemnost vyzvednuta do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. K otázce adresy, která měla být použita, sama stěžovatelka u kasační stížnosti uvádí: „a) soud měl doručovat elektronicky, ..., b) k fikci doručení nemohlo dojít s ohledem na ust. § 47 odst. 4 o. s. ř., neboť žalobkyně nemůže z objektivních a jí nezaviněných důvodů sídlit ve svém sídle zapsaném v RES ČSÚ, neboť vlastník objektu neplní vůči žalobkyni povinnosti dle právních předpisů a žalobkyně je nucena se tohoto nároku domáhat soudně, c) *soudu je z jeho úřední činnosti známo, že žalobkyně „dočasně“ sídlí na adrese Tylova 1, Olomouc* (důkaz: spis 8 Ca 119/2006, usnesení č. 145 doručované na adresu Olomouc, Tylova 1). V daném případě bylo napadené usnesení doručováno právě na adresu Tylova 1, Olomouc (tedy na adresu, kde právnická osoba skutečně sídlí ve smyslu § 46 odst. 1 o. s. ř., jak uvádí sama stěžovatelka v kasační stížnosti). Písemnost byla uložena dne 2. 4. 2008, jak vyplývá z doručky, která je součástí spisu. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Za těchto okolností se za den doručení předmětného usnesení Městského soudu v Praze považuje pondělí 14. 4. 2008. Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. V daném případě tedy bylo posledním dnem k podání kasační stížnosti pondělí 28. 4. 2008. Stěžovatelka však kasační stížnost podala elektronickou cestou s řádným elektronickým podpisem teprve dne 7. 7. 2008, tedy zjevně opožděně. Stěžovatelka ve svém podání uvádí, že jí zaměstnavatel neumožňuje užívat své sídlo, o čemž se dokonce vede soudní spor. Adresu skutečného sídla, známou soudu z úřední činnosti, sama stěžovatelka v kasační stížnosti potvrzuje. Pro úplnost je nutno ještě uvést, že Nejvyšší správní soud neshledal pochybení ani v nedoručení na elektronickou adresu, na kterou stěžovatelka žádala o doručování. Doručování na tuto elektronickou adresu se stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž domáhá a zostřenou argumentací jej vyžaduje, a nedoručování elektronicky následně soudu závažným způsobem vytýká. V tomto bodě nelze dát stěžovatelce za pravdu. Na tento typ doručování totiž není právní nárok - zákon ponechává tento typ doručování na volné úvaze soudu. Podle § 45f o. s. ř. prostřednictvím veřejné datové sítě může soud písemnost doručit, jestliže adresát soudu sdělil svou elektronickou adresu, jestliže soud o doručení písemností tímto způsobem požádal nebo s ním vyslovil souhlas a jestliže uvedl akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb, který vydal jeho kvalifikovaný certifikát a vede jeho evidenci, nebo předložil svůj platný kvalifikovaný certifikát. Možnost volby soudu zdůraznil zákonodárce použitím slova „může“ (na rozdíl např. od výše citovaného § 47 odst. 1 věta druhá o. s. ř.). Doručování elektronickými prostředky bude zavedeno jako povinné – viz novela § 42 s. ř. s. provedená zákonem č. 301/2008 Sb., zatím je však zákon ponechává jako pouhou možnost. Dospěje-li tedy soud k závěru, že možnosti elektronického doručování nevyužije, nelze mu tuto skutečnost vytýkat jako pochybení.

Jak již bylo výše uvedeno, napadený rozsudek byl doručen náhradním doručením dne 14. 4. 2008. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti tedy skončila dne 28. 4. 2008. Stěžovatelka tudíž kasační stížnost podala až po uplynutí zákonné lhůty, když tato byla podána elektronickou cestou až dne 7. 7. 2008. K tomu je nutno konstatovat, že napadený rozsudek městského soudu obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, jakož i o místě, kde je třeba kasační stížnost podat. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku

Městského soudu v Praze odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. jako opožděně podanou. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud nezabýval skutečností, že stěžovatelka není v řízení o této kasační stížnosti zastoupena advokátem.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu